

Uchwała z dnia 5 kwietnia 2007 r.

I UZP 7/06

Przewodniczący SSN Zbigniew Myszkowski (sprawozdawca), Sędziowie SN:
Katarzyna Gonera, Józef Iwulski.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 5 kwietnia 2007 r. sprawy z odwołania Edwarda B. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych-Oddziałowi w Ł. o wysokość emerytury, na skutek zagadnienia prawnego przekazanego przez Sąd Apelacyjny w Łodzi postanowieniem z dnia 5 października 2006 r. [...]

„Czy na podstawie art. 111 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w brzmieniu obowiązującym od 1 lipca 2004 r. emeryt pobierający uprzednio rentę z tytułu niezdolności do pracy, ma prawo do przeliczenia emerytury z uwzględnieniem podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 10 kolejnych lat kalendarzowych wybranych z okresu 20 lat kalendarzowych poprzedzających rok złożenia wniosku o rentę, z uwzględnieniem kwoty bazowej obowiązującej w dacie złożenia wniosku o emeryturę ?”

p o d j ą ł   uchwałę:

1. Na podstawie art. 111 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353 ze zm.), w brzmieniu obowiązującym od 1 lipca 2004 r., emeryt pobierający wcześniej rentę z tytułu niezdolności do pracy nie ma prawa do ponownego obliczenia (przeliczenia) emerytury, z uwzględnieniem kwoty bazowej obowiązującej w dniu złożenia wniosku o emeryturę, według podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 10 kolejnych lat kalendarzowych wybranych z 20 lat kalendarzowych, poprzedzających bezpośrednio rok kalendarzowy, w którym złożył wniosek o rentę.

2. Podstawę wymiaru emerytury dla osoby, która wcześniej pobierała rentę z tytułu niezdolności do pracy, można ustalić na nowo (art. 21 ust. 1 pkt 2 ustawy wymienionej w punkcie 1) dla tego nowego świadczenia (emerytury), z uwzględnieniem kwoty bazowej obowiązującej w dacie złożenia wniosku o emeryturę, tylko przy zachowaniu zasad określonych w jej art. 15.

U z a s a d n i e

Przedstawione Sądowi Najwyższemu do rozstrzygnięcia zagadnienie prawne ujawniło się w następującym stanie sprawy. Ubezpieczony Edward B. od 2003 r. pobiera emeryturę, a wcześniej od 1980 r. do 2003 r. pobierał rentę z tytułu inwalidztwa, a następnie niezdolności do pracy. Do obliczenia wysokości renty organ rentowy przyjął w decyzji z września 1980 r. przeciętne wynagrodzenie z okresu od 1 października 1978 r. do stycznia 1980 r., co dało wskaźnik wysokości podstawy wymiaru tego świadczenia 182,82 %. Natomiast decyzją z dnia 7 listopada 2003 r. organ rentowy, przyznając ubezpieczonemu emeryturę przyjął do ustalenia podstawy jej wymiaru przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia, tj. z lat: od 1967 r. do 1973 r., 1977 r., 1981 r., od 1983 r. do 1988 r. i od 1990 r. do 1994 r., co dało wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury 134,53 %. Przyjmując do obliczenia emerytury wynagrodzenie z takich okresów organ rentowy wskazał, iż wprawdzie wyliczony w ten sposób wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury jest niższy, niż przyjęty wcześniej do wyliczenia renty, jednakże zastosowanie nowej kwoty bazowej pozwala na ustalenie wysokości emerytury w wymiarze korzystniejszym, która po odliczeniu wszystkich obciążeń wyniosła 1.688,66 zł.

W dniu 18 sierpnia 2004 r. ubezpieczony złożył do organu rentowego wniosek o „przeliczenie jego emerytury według załączonych do wniosku dokumentów i wyliczenie świadczenia z uwzględnieniem najkorzystniejszego wariantu”. Decyzją z dnia 31 sierpnia 2004 r. organ rentowy przeliczył wnioskodawcy w trybie art. 111 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (powoływanej dalej jako ustawa o emeryturach i rentach lub emerytalna) podstawę wymiaru emerytury, zmieniając okres, z którego ustalono podstawę jej wymiaru, którą ustalił według przeciętnej podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia, tj. z lat od 1961 r. do 1977 r.,

1979 r., 1984 i 1985 r. Tak obliczony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury wzrósł do 168,52%, zaś wysokość przeliczonej emerytury po odliczeniu zaliczki na podatek dochodowy wynosi 2.006,39 zł.

W odwołaniu od tej decyzji ubezpieczony zarzucił, iż organ rentowy nie wybrał najkorzystniejszego wariantu obliczenia należnej mu emerytury, którym byłoby przyjęcie do obliczenia podstawy jej wymiaru przeciętnej podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 10 kolejnych lat kalendarzowych wybranych z 20 lat poprzedzających rok, w którym po raz pierwszy zgłosił wniosek o przyznanie renty inwalidzkiej, co miało miejsce w 1980 r. Wnioskodawca twierdził, iż najkorzystniejszym dla niego wariantem byłoby przyjęcie do obliczenia podstawy wymiaru emerytury okresu od 1964 do 1973 r., kiedy to wskaźnik wysokości tej podstawy wynosiłby 200%.

Wyrokiem z dnia 30 czerwca 2005 r. Sąd Okręgowy w Łodzi zmienił zaskarżoną decyzję i zobowiązał organ rentowy do ponownego obliczenia wysokości emerytury ubezpieczonego, przyjmując do jej obliczenia podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne z kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych z 20 lat kalendarzowych, poprzedzających bezpośrednio rok kalendarzowy, w którym ubezpieczony zgłosił wniosek o przyznanie mu renty inwalidzkiej, ale przy uwzględnieniu kwoty bazowej ostatnio przyjętej do obliczenia należnej mu emerytury. Zdaniem tego Sądu, przeliczenie emerytury wnioskodawcy dokonane przez organ rentowy nie uwzględnia najkorzystniejszego wariantu określonego w art. 111 ust. 1 pkt 2 ustawy emerytalnej, polegającego na przyjęciu za podstawę wymiaru emerytury podstawy wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne z kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych z 20 lat kalendarzowych, poprzedzających bezpośrednio rok kalendarzowy, w którym ubezpieczony zgłosił wniosek o przyznanie renty, co w przypadku wnioskodawcy miało miejsce w 1980 r. Gdyby przyjęto ten wariant wyliczenia emerytury, to wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury wynosiłby 204,48 %.

Dokonując analizy art. 111 ust. 1 pkt 2 ustawy emerytalnej Sąd Okręgowy uznał, iż przepis ten wprowadza cztery warianty przeliczenia emerytury i daje ubezpieczonemu możliwość dokonania wyboru najbardziej korzystnej opcji oraz przyjęcia za podstawę obliczeń dziesięcioletniego okresu z 20 lat liczonych wstecz: 1/ od złożenia wniosku o emeryturę, 2/ od złożenia wniosku o rentę, 3/ od złożenia wniosku o ponowne przeliczenie emerytury, 4/ od złożenia wniosku o ponowne przeliczenie renty. Ustawa w tym zakresie nie wprowadza żadnych ograniczeń, a *ratio legis* art.

111 jest niewątpliwie najkorzystniejsze ukształtowanie wysokości świadczenia. Skoro przyjęcie do obliczenia podstawy wymiaru emerytury zarobków ubezpieczonego z okresu wskazanych przez niego kolejnych 10 lat z 20 lat poprzedzających rok, w którym zgłosił on po raz pierwszy wniosek o rentę dało wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury 204,48 %, to został spełniony wymóg przeliczenia emerytury określony w tym przepisie, aby ten wskaźnik był wyższy od poprzednio obliczonego.

W apelacji organ rentowy wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania zarzucając, iż Sąd pierwszej instancji dokonał niewłaściwej interpretacji art. 111 ustawy o emeryturach i rentach, bo nie przeprowadził pełnej jego analizy z zastosowaniem wykładni systemowej i celowościowej oraz z pominięciem art. 15 i 21 tej ustawy. Tymczasem ustawodawca w art. 21 ust. 1 pkt 1 ustawy emerytalnej dopuszcza przyjęcie do wyliczenia wysokości emerytury podstawy wymiaru renty, a nie tylko jednego jej elementu, jakim jest wskaźnik wysokości podstawy wymiaru tego świadczenia. Z kolei z art. 15 ustawy o emeryturach i rentach wynika, iż na podstawę wymiaru emerytury obliczonej w trybie tego przepisu składa się składnik wysokości podstawy wymiaru wyliczony z okresu wskazanego w tym przepisie pomnożony przez kwotę bazową obowiązującą w dniu przyznania prawa do emerytury. A zatem ustawodawca dopuszcza możliwość wyliczenia podstawy wymiaru emerytury, której elementem jest kwota bazowa obowiązująca w dniu przyznania prawa do emerytury i wskaźnik wysokości podstawy wymiaru z 10 lat kalendarzowych, ale wybrany tylko z okresu 20 lat kalendarzowych poprzedzających rok kalendarzowy, w którym zgłoszono wniosek o przyznanie emerytury a nie renty.

Na gruncie takiego stanu sprawy i argumentów podniesionym w apelacji organu rentowego Sąd Apelacyjny powziął istotne wątpliwości co do prawidłowej wykładni art. 111 ust. 1 pkt 2 ustawy o emeryturach i rentach, w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 lipca 2004 r. Zgodnie z pierwotną treścią tego przepisu, wysokość emerytury lub renty oblicza się ponownie, od podstawy wymiaru ustalonej w myśl art. 15 tej ustawy, jeżeli do jego obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenie emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego z kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych z 20 lat kalendarzowych, poprzedzających bezpośrednio rok kalendarzowy, w którym zgłoszono wniosek o przyznanie emerytury lub renty albo o ponowne ustalenie emerytury lub renty z uwzględnieniem art. 176. Wnioskodawca nie składał wcześniej wniosku o ponowne przeliczenie renty, natomiast złożył wniosek o przyznanie emerytury i wyliczenie jej

wysokości według najkorzystniejszego wariantu. Ponadto, zgodnie z art. 21 ustawy emerytalnej, podstawę wymiaru emerytury dla osoby, która wcześniej miała ustalone prawo do renty stanowi: 1) podstawa wymiaru renty z uwzględnieniem waloryzacji, lub 2) podstawa wymiaru ustalona na nowo w myśl art. 15, który przewiduje, że podstawę emerytury i renty stanowi ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie lub na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę lub rentę z uwzględnieniem ust. 6 i art. 176. Zgodnie z ust. 6 tego przepisu, na wniosek ubezpieczonego podstawę wymiaru świadczenia może stanowić podstawa wymiaru składki z okresu 20 lat przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku wybranych z całego okresu ubezpieczenia.

Z przytoczonych przepisów wynika, iż ustawa o emeryturach i rentach w sposób wiążący określa pewne ramy czasowe w zakresie możliwości dokonywania wyboru okresu, z którego należy obliczyć świadczenia. A zatem możliwe jest wybranie kolejnych 10 lat z dwudziestolecia bezpośrednio poprzedzającego rok złożenia wniosku o emeryturę lub rentę lub też wybranie z całego okresu ubezpieczenia dowolnych 20 lat kalendarzowych przypadających przed dniem zgłoszenia wniosku. Jednakże Sąd Okręgowy dopuścił możliwość obliczenia wysokości emerytury ubezpieczonego - do której nabył prawo w 2003 r. - z podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z kolejnych 10 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok kalendarzowy, w którym zgłoszono wniosek o przyznanie renty inwalidzkiej, (tj. z okresu poprzedzającego rok 1980), przy uwzględnieniu kwoty bazowej przyjętej do obliczenia świadczenia emerytalnego, a tym samym w istocie dopuścił możliwość obliczenia wysokości emerytury z okresu znacznie wybiegającego przed dwudziestolecie wstecz od zgłoszenia wniosku o przyznanie tego świadczenia. Według Sądu Apelacyjnego, taka koncepcja sposobu obliczenia emerytury doprowadziłaby do naruszenia zasady równego traktowania ubezpieczonych, ponieważ ubezpieczeni wcześniej pobierający renty z tytułu niezdolności do pracy mogliby korzystać z możliwości wybrania do obliczenia emerytur zarobków z innych okresów niż te, które zgodnie z obowiązującymi zasadami dotyczą wszystkich ubezpieczonych, ponieważ w odniesieniu do grupy ubezpieczonych, którzy przed uzyskaniem uprawnień eme-

rytalnych nie pobierali świadczeń rentowych, brak jest możliwości wyboru okresu innego niż określony w art. 15 ustawy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Istota przedłożonego Sądowi Najwyższemu do rozstrzygnięcia zagadnienia prawnego sprowadza się do wyjaśnienia kwestii, czy osoba wcześniej pobierająca rentę z tytułu niezdolności do pracy, która przechodzi na emeryturę, ustalaną jako nowe świadczenie (rodzajowo odrębne od dotychczas pobieranej renty), ma prawo skorzystać przy ustalaniu wysokości emerytury zarówno z aktualnej kwoty bazowej obowiązującej w dacie złożenia wniosku o emeryturę, jak i ze wskazanego okresu do obliczenia lub przeliczenia podstawy wymiaru emerytury, tyle że według podstawy wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne z liczby kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych z 20 lat kalendarzowych, poprzedzających bezpośrednio rok kalendarzowy, w którym osoba ta poprzednio zgłosiła wniosek o rentę. Wątpliwości te powstały na gruncie zmieniającej się treści art. 111 ust. 1 pkt 2 ustawy o emeryturach i rentach. Przepis ten w pierwotnym brzmieniu, obowiązującym do 30 czerwca 2004 r., dopuszczał możliwość ponownego obliczenia emerytury lub renty, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego z kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych z 20 lat kalendarzowych, poprzedzających bezpośrednio rok kalendarzowy, w którym zgłoszono wniosek o ponowne ustalenie emerytury lub renty, z uwzględnieniem art. 176, jeżeli wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego. Natomiast od 1 lipca 2004 r. przepis ten umożliwia ponowne obliczenie emerytury lub renty również według podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z okresu kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych z 20 lat kalendarzowych, poprzedzających bezpośrednio rok kalendarzowy, w którym zgłoszono wniosek o przyznanie emerytury lub renty. Tymczasem regulacje te miały na celu umożliwienie ubezpieczonym, którzy pobierali określone świadczenie (emerytury lub renty) obliczone od podstawy wymiaru ustalonej z okresów krótszych niż 10 kolejnych lat kalendarzowych, (np. z ostatnich czterech kwartałów kalendarzowych albo z kolejnych 3 lat kalendarzowych wybranych z ostatnich 12 lat kalendarzowych, licząc wstecz od roku (kwartału), w którym zgłoszono wniosek o emeryturę lub rentę - por. art. 16 ustawy z dnia 14 grudnia 1982 r. o zaopa-

trzeniu emerytalnym pracowników oraz ich rodzin, Dz.U. Nr 40, poz. 267 ze zm.), ponowne ustalenie podstawy wymiaru pobieranych świadczeń z okresu kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych z 20 lat kalendarzowych, poprzedzających bezpośrednio rok kalendarzowy, w którym zgłoszono wniosek o przyznanie emerytury lub renty albo o ponowne ustalenie tych świadczeń, jeżeli uzyskany w ten sposób wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego.

Istotne jest to, że możliwość ponownego obliczenia emerytury lub renty odnosi się do świadczenia wcześniej przyznanego i pobieranego, bo tylko takie może być ponownie obliczone w myśl art. 111 ustawy emerytalnej, którego zastosowanie zależy od rodzaju świadczenia (emerytury lub renty), objętego wnioskiem o ponowne obliczenie świadczenia. Niezbyt fortunnie użyty przez ustawodawcę do przeliczanego świadczenia łącznik „lub” nie może być jednak interpretowany w ten sposób, że ubezpieczonemu pobierającemu emeryturę (emerytowi) należy ponownie obliczać przysługującą mu emeryturę według rygorów i zasad wyliczenia renty z tytułu niezdolności do pracy (według porządku przyznawania świadczeń rentowych), albo, że renciście można ponownie obliczać przysługującą mu rentę według odrębnego reżimu ustalania prawa do emerytury. Jeżeli zatem wniosek o ponowne obliczenie dotyczy pobieranej renty z tytułu niezdolności do pracy, to możliwość wskazania okresu 10 lat kalendarzowych wybranych z 20 lat kalendarzowych, poprzedzających bezpośrednio rok kalendarzowy, odnosi się do roku, w którym zgłoszono wniosek o przyznanie pobieranej renty albo o ponowne ustalenie tego świadczenia. Natomiast w przypadku wniosku o ponowne obliczenie emerytury - możliwość wskazania okresu 10 lat kalendarzowych wybranych z 20 lat kalendarzowych, poprzedzających bezpośrednio rok kalendarzowy, odnosi się do roku, w którym ubezpieczony zgłosił wniosek o emeryturę lub ponowne obliczenie tego świadczenia.

Należało ponadto mieć na uwadze, że w utrwalonym orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. uchwałę z dnia 18 października 2006 r., I UZP 2/06, OSNP 2007 nr 5-6, poz. 76), potwierdzono możliwość wyliczenia emerytury dla osoby, która wcześniej pobierała rentę z tytułu niezdolności do pracy, z uwzględnieniem kwoty bazowej obowiązującej w dacie złożenia wniosku o emeryturę, która jest korzystniejsza (wyższa) niż kwota bazowa obowiązująca wcześniej w dacie nabycia prawa do renty. Zgodnie z art. 21 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach, podstawę wymiaru emerytury dla osoby, która wcześniej miała ustalone prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy, stanowi: 1) podstawa wymiaru renty - w wysokości uwzględniającej rewalory-

zacje oraz wszystkie kolejne waloryzacje przypadające w okresie następującym po ustaleniu prawa do renty albo 2) podstawa wymiaru ustalona na nowo w myśl art. 15. Wybór tego drugiego wariantu powoduje, że podstawę wymiaru emerytury dla osoby, która wcześniej pobierała rentę z tytułu niezdolności do pracy, można dla tego nowego świadczenia (emerytury) ustalić na nowo (art. 21 ust. 1 ustawy emerytalnej) i z uwzględnieniem kwoty bazowej obowiązującej w dacie złożenia wniosku o emeryturę, ale tylko w myśl art. 15, tj. z zachowaniem zasad wskazanych w tym przepisie. Oznacza to, że ustalana na nowo - w myśl art. 21 ust. 1 pkt 2 ustawy emerytalnej - podstawa wymiaru emerytury dla osoby, która wcześniej miała ustalone prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy, jest wyliczana według przeciętnej podstawy wymiaru składki na ubezpieczenie emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych, wybranych przez zainteresowanego ubiegającego się o emeryturę z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o to nowe świadczenie (art. 15 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach), albo o ponowne jego obliczenie (art. 111 ust. 1 pkt 2 tej ustawy). Dodatkowo (alternatywnie), na wniosek ubezpieczonego, podstawę wymiaru emerytury może stanowić przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe w okresie 20 lat kalendarzowych przypadających przed dniem zgłoszenia wniosku o emeryturę (art. 15 ust. 6 ustawy emerytalnej) albo o ponowne jego obliczenie (art. 111 ust. 3 tej ustawy).

Przyjęty kierunek wykładni wyklucza zatem dopuszczalność niejako „hybrydowego” wyliczenia emerytury, co następowałoby z zachowaniem „reżimu emerytalnego”, polegającego na uwzględnieniu korzystniejszej kwoty bazowej obowiązującej w dniu złożenia wniosku o emeryturę, tj. według zasady ustalenia na nowo podstawy wymiaru emerytury (art. 21 ust. 1 pkt 2 ustawy emerytalnej), a ponadto - w innej części - według „reżimu rentowego”, który umożliwiałby korzystniejsze wyliczenie wysokości nowego świadczenia (emerytury), tyle że według podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z okresu 10 lat kalendarzowych wybranych z 20 lat kalendarzowych, poprzedzających bezpośrednio rok kalendarzowy, w którym zgłoszono wniosek o przyznanie innego rodzajowo świadczenia, jakim była wcześniej pobierana renta z tytułu niezdolności do pracy. Takie stanowisko prowadziłoby do dyskryminacji i naruszenia zasady równego traktowania (art. 2a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, jednolity tekst: Dz.U. z 2007 r. Nr 11,

poz. 74 ze zm.), tych ubezpieczonych, którzy przed nabyciem emerytury nie korzystali z uprawnień rentowych z tytułu niezdolności do pracy, a którzy mogliby wskazać do ustalenia podstawy wymiaru emerytury okres 10 lat kalendarzowych wybranych z 20 lat kalendarzowych, poprzedzających bezpośrednio rok kalendarzowy, w którym zgłosili wniosek o emeryturę lub ponowne jej obliczenie. Tymczasem w krytykowanym „hybrydowym” wariantcie ustalania emerytury ubezpieczeni, którzy wcześniej korzystali z uprawnień rentowych, mogliby skorzystać zarówno z uprawnień przysługujących wszystkim emerytom, jak i z możliwości wskazania do wyliczenia emerytury także wyżej określonych lat przypadających ponadto przed rokiem złożenia wniosku o rentę, a zatem mogliby wskazywać inne okresy niż te, które dotyczą wszystkich ubezpieczonych nabywających uprawnienia emerytalne.

Powyższe uwarunkowania prowadziły do uznania, że wniosek o przyznanie lub ponowne ustalenie wysokości emerytury lub renty dotyczy konkretnego rodzaju świadczenia (emerytury albo renty), a zatem powinien być rozpoznany w trybie i według zasad właściwych dla ustalania każdego z tych odmiennych rodzajowo świadczeń z ubezpieczenia społecznego, co doprowadziło do rozstrzygnięcia przedstawionego zagadnienia prawnego w sposób opisany w podjętej uchwale.

=====